

KIS LAP

SZERKESZTI:

Förgő-
bácsi

FŐMUNKATÁRS:

Benedek
Elek

LXIV. kötet

24. szám.

1903. június 14-én.

Ára negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér.

Megjelen minden vasárnap.

VIRÁGOT HOZTUNK IM . . . (Lásd a 421. lapon.)

A ZENÉLŐ KÜT.

— Elbeszélés Mátyás király korából. —

Irta Goda Géza.

(Folytatás.)

PÉRRE a szóra már Csalafinta uram is megingott a lábán. Erősen fogta a lécz-kerítést, hogy valamiképen el ne essen a nagy csodálkozástól.

— A király? kiáltotta. És az én fiammal akar beszélni?

— Aival, mondta Miska hajdu. A Pétörkével!

— Oh Istenkém! Istenkém! nyögte Csalafinta uram s aztán torka-szakadtából kiabálta: Pétörke! Pétörke!

Nagy-sokára aztán elő került valahonnan Pétörke. Egy kicsit kócosan, egy kicsit maszatosan, úgy ahogy a kert alatt játszott a porban.

Hamar megsimogatták a fejét, hogy a haja szebben álljon, lekefélték a ruháját s úgy vitték nagy sebesen a király elé. Pétörke nem nagyon ijedt meg. Bátran a szemébe nézett Mátyás királynak.

— No fiam, kezdte a király. Te vagy a Csalafinta Pétörke?

— Én vagyok, uram királyom, felelte Pétörke.

— Te csináltad ezt a muzsika-szerszámot?

— Igenis én.

— Nagyon jól van. Tudnál ilyent csinálni az én házamban is?

— Tudnék.

— Eljönnél velem Budára?

Pétörke gondolkodott.

— Elmennék Felső, mondta aztán, de csak úgy, ha Piroskát is elvihetnénk.

Vasdinnyei főbíró uram erre elnevette magát, aztán oda fordult a királyhoz.

— A leányom a Piroška, magyarázta. A legjobb pajtása Pétörkének.

— Olyan jó barátok vagytok? kérdezte a király. Helyesen van, hogy jó pajtáságban élték. De az igazi jó barátságban próbára is van szüksége. A legjobb próba pedig az, ha távol vagytok egymástól. Majd ha

megnősz és kitanultad a mesterségedet, vissza jöhetsz ide s újra megtalálhatod Piroskát.

Pétörke bólintott.

— Elmegyek Felső!

A király pedig szépen kézen fogta a Csalafinta uram kis fiát. Ugy vezette végig a városon. Az emberek szájtátva nézték, Csalafinta Máté pedig sirt örömeiben.

Igy jutott Pétörke Mátyás király urunk budai várába.

V. Hát Berkes Jóska mit csinál?

— Látod Jóska, mondta egy napon a Berkes Jóska édes anyja a fiának. Látod mire vitte a Csalafinta Pétörke?

— Hát mire? kérdezte durcásan Jóska.

— Mire? Eljött érte a magyarok királya tulajdon személyében. Vett neki legott szép piros bársony ködmönkét, sujtásos csalmát, hasított cipellőt s még ezüst sarkantyút is veretett rá. Büszke pej lovacskára ültette, úgy vitte magával Budára, a királyi várba.

— Aztán mi lesz ott belőle? kérdezte Jóska nagy-irigylen.

— Azt mondják a népek, hogy a király ur kitaníttatja külső-orzági mesterekkel s aztán valahány templom van széles Magyarországon, abba mind a Pétörke csinál majd orgonát.

Berkes Jóska egy kissé megijedt ettől a szótul. Valami fájdalmas érzés nyilalt át a szívében: irigykedett is, bántotta is, hogy a Csalafinta Pétörkének olyan nagyra vitte Isten a dolgát. Eszébe jutott az is, amit Pétörke mondott neki, mikor megütötte:

— Most már csak azért is csinálod muzsika-szerszámot.

— No Jóska, gondolta, most szépen lefőztek. Most itt volna az ideje, hogy megjavulj te is. Tanulj te is valami okosat, amiben gyönyörűsége legyen az embereknek. Látod, a Vasdinnyei uram leánya, a Piroška, már rég óta kerül. Rád sem néz s ha meglát, átszalad az utca másik felére, mert tudja, hogy a rossz lakik benned.

Jóskát, amint ezt így elgondolta, hirtelen valami jó érzés szállta meg. Oda kuporodott az édes anyja lábához, az ölébe

hajtotta a szemébe

— Mire

— Siro

még sem

— Irig

Jóska

— Lá

szeliden,

irigységg

Ha azén

beláttad,

s az fáj,

az egész

Jóska

amit é

meg an

kül tud

Ezt m

azért m

kedv. I

sem let

el az

paritty

házána

Berl

dott r

főlállt

—

valam

dolgoz

rossz

—

az an

nel j

—

séget

város

nap.

rovog

kodn

s av

sége

—

okos

sen

meg

J

Pét

hajtotta a fejét s egyszer csak érezte, hogy a szeméből szivárog a köny.

— Miért sírsz? kérdezte az anyja.

— Sirok édes anyám, mondta, mert én még semmi sem vagyok.

— Irigy vagy?

Jóska nem felelt.

— Látom édes fiam, szól az anyja szeliden, látom hogy irigykedel. Pedig az irigységgel nem jutsz ám nagyon messzire. Ha azért csordult ki a könnyed, mert beláttad, hogy a Pétörke különb mint te, s az fáj, hogy te nem lehetsz olyan: akkor az egészen más. Akkor meg is fogsz javulni.

Jóska érezte, hogy az nagyon igaz, amit édes anyja mond. Még nem javult meg annyira, hogy minden irigykedés nélkül tudott volna Pétörkére gondolni, de azért már volt az ő szívében is valami jó. Ezt a jót pedig úgy hívják, hogy munkakedv. Belátta, hogy abból még soha semmi sem lett, ha valaki madár-tojásokat rabolt el az erdő madarainak fészkeiből, avagy parittyával zúzogatta be a békes emberek házának ablakait.

Berkes Jóska tehát ennyire megokosodott már s ezért történt most az, hogy fölállt s elszántan így szólótt édes anyjához:

— Kedves jó anyám! Belátom én, hogy valami okos dologba köllene fognom. Ha dolgoznék, nem volna időm arra, hogy rossz legyek.

— Nagyon okosan van, édes fiam, mondta az anyja. A semmítés a legtöbb bünnel jár.

— Szeretnék én is valami szép mesterséget tanulni. Láttam is egy taliánt a városban, aki apró kerekeket reszel egész nap. A kerekeket aztán szépen egybe rovatja, azok aztán egymásba kapaszkodnak, csöndesen elindulnak, ketyegnek s aival mérik meg az időt. Olyan mesterséget tanulnék meg én is a legszivesebben.

— No lám! mondta Berkesné. Ez már okos dolog téled. Órás akarsz lenni? Szivesen édes fiam. Elviszlek a mesterhez, tanuld meg tőle.

Jóska örült s előre elgondolta, hogy ha Pétörke muzsikáló kutat tudott csinálni,

majd csinál ő meg olyan idő-mérő szerszámot, hogy eltátják tőle szájukat az emberek. Most már ő is tele volt tanulási vágygal. Nem is azért, hogy valami szépet, okosat csináljon, hanem főképen azért, hogy lefőzze Pétörkét.

Jóskát tehát elvitték a talián óráshoz, akit Benuttinak hívtak. Nagy darab, rezes orrú talián volt, hosszú kecske-szakállal. Ha kiment az utcára, akkora kalapot tett a fejére, hogy bátran elfért volna alatta két-három magyar legényke. Hát még a köpönyegje! Nem volt annak se ujja, se hátulja, csupa gallér volt s úgy röpködött a szélben, mintha Benutti uram valami kóbor hajó lett volna s a galléros köpönyegje lett volna a vitorlája. Ebben pedig van is némi igazság, mert Benutti mester csakugyan olyan volt, mint a kóbor hajó. Messze hazájából vetődött Magyarországra, itt aztán megtelepedett előbb Váradon; mikor megunta, fölvette kerek köpönyegét, hóna alá csapta szerszamos ládáját s odébb állt. Hol itt, hol ott mesterkedett, megfordult Gyula-Fehérvárt, Brassóban, utoljára Kolozsvárra jutott. Ehhez az emberhez került Berkes Jóska órás-inasnak.

A talián morgott valamit, mikor Jóskát meglátta, aztán intett a fejével, ami annyi jelent, hogy:

— Ha úgy tetszik, maradj itt.

Berkes Jóskának tetszett. Körül nézett az ezernyi ezer apró kerék között, megtapogatta a rugókat, a finom kis réz-csapokat s aztán nagy igyekezettel nézte, miképen szedi rendbe őket a talián.

Az első nap csak szép csöndesen mult el. Nem történt semmi különös. De már a második napon a talián nagyon vörös lett a méregtől, mikor Jóska megint neki ült a nézegetésnek.

— No! mondta. Hát abból akarod megtanulni a mesterséget, hogy eltátod a szádat? Fogod mindjárt a szerszámot? Nesze itt van ez a kis kefe, tisztogasd vele a kerekeket!

Jóskának egész nap tisztogatnia kellett, ami nagyon unalmas mesterség volt. Ásitott is nagyokat, majd elbóbiskolt a munka

mellett s Benutti uramnak az öklét kellett használnia, hogy ébren tartsa. A harmadik napon pedig már egy kis nyaklevesben is volt része Jóskának, amire kitört belőle a régi hetvenkedő természet s elébe állt az olasznak.

Benutti uram csak nézte, hogy mit akar tőle ez a kis höresök, aztán nagyot nevetett s így szólt:

— Hám! Talán csak nem akarsz verekedni velem, te golyhó? Ha pedig akarsz, hát majd megrázlak én téged úgy, hogy öregapa-korodban is megemelegeted.

— No, evvel nem lehet tréfálni, gondolta Józka, s szépen vissza ült a helyére. Majd kiverte a méreg szeplője, de azért csak dolgozott.

Igy mult el egy hét s Berkes Józka kezdte már belátni, hogy a munka nem bolondság. Azt is érezte már, hogy csupa irigységből nem viszi az ember semmire. De még mindig benne volt a rossz hajlandóság s még mindig inkább a gyűlölet vezette a kezét, mint a munka szeretete.

Egy este, mikor a műhelyből haza felé ment, az uton Piroskával találkozott.

— Állj meg egy szóra, mondta. Piroska megállt.

— Tudod-e, hengegett Józka, hogy a Pétörke kútjánál különb dolgot tanultok én.

— Tanulsz tán, de tudni nem tudsz még, felelte Piroska.

— Órát csinállok.

— Még nem. Csak próbálgatod.

Józka hallgatott egy darabig.

— Hát ha majd tudok, akkor sem beszélsz velem? kérdezte aztán.

Piroska mosolygott.

— Ha majd tudsz s ha majd többet dolgozol s kevesebbet hengegsz, beszélünk egymással.

Berkes Józka mérgesen nézett Piroskára s még vissza szólt:

— De nagyon nagyra vagy! Most már csak azért is különb leszek a te Pétörkénél!

De erre már Piroska sem tudott nyugton maradni. Kacagott, hogy szinte kicsordult a könnye s így szólt:

— Te leszel különb? Te? Hahaha!

(Folytatása következik.)

PÉLDA-BESZÉDEK, SZÓLÁS-MONDÁSOK.

A legmélyebb viz is buggyot vet, ha követ dobsz belé.

*

Uton igazság, háznál barátság. (Uton gazdálkodj, otthon légy vendégszerető.)

*

Jobb két reggeli egy verésnél.

*

Megcsavarták a fülét. (Rávettek, hogy valamit elhallgasson.)

*

Még nem jött fel a vacsora csillaga. (Nem vacsorált.)

Az ol
él a szél
tiakra:
mind a
szól ez s

Valan
követség
Ferench
utközber
ám, tula
szólítsák
met. S
megszól:

— A
hogy sz
nak. A
paranes
hitvány

— J
szólitsu

Na,
lotába,
teremb
villogó
szenge

Az
néznek
egymá
a szó.
az a
Rákóc
csuda

—
egyik
már r
a gy
ren t

CSIKÓ ÉS GEBE.

Csikó:

Bátyám-uram, nyihaha!
Mondja meg, hogy mi baja?
Feje, füle lekonyult,
A nyaka meg hogy megnyult!

Gebe:

Öcsém-uram, nyihaha!
Ne kérdezzen hiába,
Tíz-husz esztendő múlva
Azt majd úgy is megtudja!

Elek apa.

SZÉKELY GÓBÉK A NAGY RÁKÓCZINÁL.

— Történeti adoma. —

Az oláh-falusi góbékról sok fura adoma él a székely nép ajkán. Akár csak a rátótiakra: ami együgyűség itt-ott megesik, mind a jó oláh-falusiakra fogják. Róluk szól ez az adoma is.

Valami ügyes-bajos dologban két atyafit követségbe küldöttek a nagy Rákóczi Ferenchez. Hát elindultak a követek, de utközben egyszerre csak eszközbe jut: az ám, tulajdonképen azt sem tudják, miként szólítsák a dicső fejedelmet. Sok tünődés után megszólal az egyik:

— Azt javallom, komé, hogy szólítsuk Feren' bá-nak. Aki annyi embernek parancsol, az nem lehet hitvány legény.

— Jól mondja, komé, szólítsuk Feren' bá-nak.

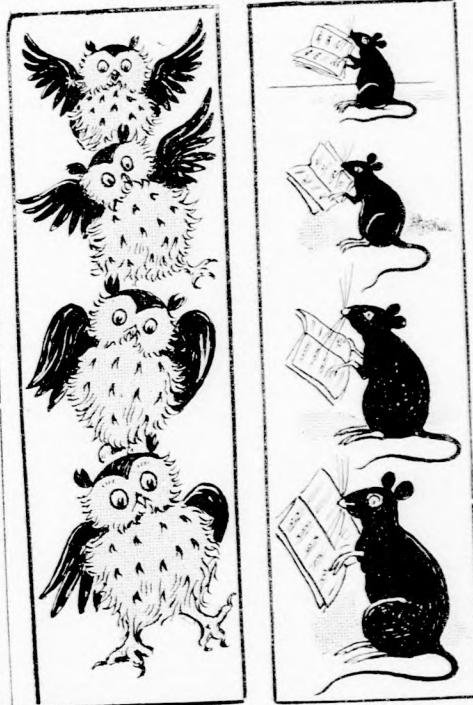
Na, megérkeznek a palotába, bemennek a váróterembe, ahol egy csillogó-villogó ruhájú apród feszengett.

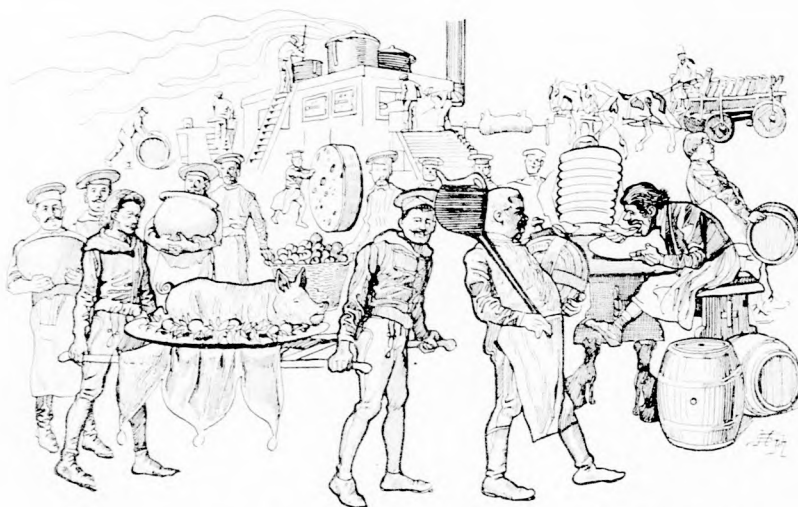
Az atyafiak elképedve néznek, hol az apródra, hol egymásra. Torkukon akadt a szó. Azt hitték, hogy az a legényke a nagy Rákóczi, akiről ők annyi csuda dolgot hallottak.

— No, döfte ódalba az egyik komé a másikat — már most mondjad ennek a gyerekeknek, hogy Feren' bá!

Elek apa.

HANGVERSENY ÁLLAT-ORSZÁGBAN.

A NAGYÉTŰ JÁNOS.

Írta Mendelényi Béla.

NÁT csak közelébb gyerekek, mert
ilyet se hallotok minden nap.

Tul az erdőn, tul a völgyön,
bizony még Pehely-országon is tul, élt
egy szegény ember. Ez azután akár iskolát
is tarthatott volna a szegénységről, olyan
elesett ember volt. Még csak bockor
helyett is uti-laput kötött; így aztán ne is
csodálkozzatok, ha télen által meztláb
járt szegény.

Egyaránt lehetett volna akár hat-ökrös
gazda is, mégis csak nem vitte volna
semeddig, mert napi-járó földön arról volt
híres, hogy kilenc helyett evett, de bizony
ünnepkor tizenkettő helyett is.

Nem is hitta senki máshogyan, csak
Nagyétű Jánosnak.

A mi Jánosunk azután csak tett-vett,
lendített, már ahogyan tudott, de bizony
annyit világ-életében sem keresett, amiből
jól lakhatott volna.

Nem is volt egyéb panasa azon az
egyen kívül, hogy mért nem kenyér a
malomkő és mért nem molnár ő maga?

Végre-végtére is egy napon gondol egyet
János, és azzal — sok felleget, kevés
esőt — csak nyakába akasztja ám a
tarisznyát, hogy menne világgá.

Megyen, mén, hogy szinte térdig kopott
a lába a merő sok járástól.

Egy nap aztán szörnyű vadonba jutott.
Erdő elül, erdő hátul, nincs menekvés a
sok fátul.

No, gondolja János, minek előtte ezt a
rengeteget megjárnam, hát pihenek egyet.
Azzal aztán leheveredik egy fa alá s csak
nézi a levegő-egyet.

Hogy ott nézelődne, csak koppanik ám
jobbról is balról is a vadkörte; mert hogy
vad-körtefa alá heveredett le.

— Terülj meg az asztalkám! mondotta
vidáman János és neki látott a gyümölcsnek.
De még meg is rázta a fát vagy kétszer.

Csemegézik, csemegézik, amidőn arra
lovagol ám egy vitéz és rászól:

— Mondjad csak, jó ember, merre viszen
ez az ut? Mert hát eltévedtem.

— Ha én azt tudnám, szól János és
tovább evett.

Elrobog a vitéz. De fél óra mulvást
megint elé bódorodik. Nézi egy darabon át
Jánost, de csak megszólítja:

— Jó ebédet!

— Azon jókat, mondja János.

— Mondsz csak! . . . vagy nini, hiszen
téged már kérdeztelek az imént, nem-é?

— Az ám! felelt János és csak majszolta tovább a körtét.

— Hm, hja, morgott a vitéz és elvágatott.

Jó lét óra multán megint elő került a lovas, de szinte leesett a lóru, mikor látta, hogy János még mindig eszik.

Rá is szólt:

— Ugyan földi, meddig még?

— Hát nem sokáig bizony, feleli János, mert már fogytán a gyümölcs, s aztán majd másik fát kell, hogy keressek.

— No, mondja erre a lovas ember, szép földet bejártam, hozzá még lóháton, de még ilyet nem láttam.

— Ugyan, ugy-e?

— Biz' ugy! Hanem mondanék egyet. Mi jóban fáradsz, hékás?

— Hogy jól laknék már egyszer.

— Micsoda?

— Amióta élek, se töröm magam egyben.

— És eleddig nem sikerült?

— Nem a!

— No, akkor ide mögém a nyeregbe, oszti egyenest ő felségéhez.

— Kihez? tudakolta János.

— A Sárga királyhoz, urunkhoz, aki tizenöt éve orvos-doktort tart vagy két-százat, de hasztalan, mert csak nem hozta meg egy se a jó étvágyát.

— Hásze' ha csak étvágy kell! szólt János. Azzal perdült is már a nyeregbe a vitéz mögé.

A ló meg neki indult s ugyan szedte mind a négy lábát, mint ha bizony tudta volna, hogy orvost viszen.

*

Közben meg nagy volt a szomorúság a Sárga-várban, már minthogy a király székhelyén. Nem is csoda: fele város doktor, fele meg szomoru alatt-való. Ki nótázott volna itt, ahol még a légy is lassabban zummogott a beteg király mián.

Város: város. De még csak a királyi konyhán volt igazán talpig gyászban minden lábas. A főszakács meg egyebet sem tett nap-hosszat, csak sohajtott, meg a

füle tövét vakargatta. Uram bocsá! Tizenöt esztendeje se főzött az urának egyebet, mint kőménymagos rántott levest, de bizony azt is hiába. Még a kukták is merő szomorúság voltak, hiszen ciberelevesen élt mindannyi, szintéglen a nagy gyásztól.

A király belső szobájában pedig, ahol a sok doktor kalinesolt, nappal ugy mint éjjel még csak nem is beszéltek a népek, csak mutogattak egymásnak.

A Sárga király pedig ott fekiúdt a menynezetes bársony nyoszolyában, diófa levéllel vetett derék-aljon és csak számlálgatta a mester-gerendákat, s mikor a végire ért, hát újra kezdte. Ha meg új doktor került, vagy akárki ezért-azért bekocogtatott hozzá: legföljebb ha egyet legyintett a kezével. De bizony szót nem tett. Mind a nagy betegség mián volt ez így.

*

Egyszer csak berobban ám az ajtón a mi lovas vitézünk, s csak húzza maga után Jánost, aki a nagy fényesség és pompa közepette majd elholt ijedtében.

— Felsőges uram, szólt a vitéz, alig bírva a szót, annyira elfulladt a nagy sietségben: ihol van a doktor! S azzal elé billentette Jánost.

A király kedvetlenül nézett a vitézre és legyintett egyet a kezével.

— De már, kezdte ujfent a vitéz, megkövetem fölségedet: ha karóba huzat is, ezzel csak tegyen próbát, mert ilyet még, ne adj Isten, ha kettőt is láttam világéletemben. Egy fa alatt találtam, ahol öt óra-hosszat egyebet sem tett, de mindig csak vad-körtét evett.

— Vad-körtét? csodálkozott a király. Hogy hínak?

— A nevem Nagyrétű János. Éhes vagyok, rebegte János.

— Hallottátok? kiáltott a király; ez az ember éhes!

— Igenis, morgott János, nagyon összerázott a lovaglás.

— Pedig két kocásra való vad-körtét megevett, bizonykodott a vitéz. Sülyedjek el, ha kevesebb volt.

— No, mondja a király, hol a főszakács?
Azzal aztán parancsot adott, hogy tyukot, libát nem köll kimélni, de legyen ebéd iziben!

Hej, a főszakács kétszer is a szekrénybe nyitott, úgy lelt végre ajtót azon való örömeben, hogy főzhet újra. Ki is tett magáért. Fertály óra alatt már jelentette, még pedig harang-szóval, hogy jön a leves.

— Ide tálaljatok! szólt a király.

Ugy is lett.

Sebtében asztalt hoztak, megterítették s csak előáll ám négy markos legény egy szín-arany üsttel, akiben hej de akkurátos, jóízű esigaleves gőzölgött.

— Egyél! parancsolta a király.

— Én? kérdezte János. Mindet?

— Mindet!

No, parancsolt is János az egész üstnek. Jött ellenben már a második fogás. Ez őz volt, de nyárson sült.

— Hej, az őz, az őz! kiáltotta János, és neki az őznek. Bizony csak a csontokat vitték ki a legények. Jött azután a pulyka-sült, malac, uram bocsá!... ki sorolná fel mindazt, ami a király konyhájából kiteremhet. És borok, szeretteim, olyan borok, akinek a cseppjét aranyon vennék, de nem eladó ám.

János pedig csak evett, és ivott is hozzá emberül. Mikor aztán végezetül a száj-

öblögető csészét elibe tették, megszólal János:

— Hát ehhez aztán semmi sem jár? s azzal egy hörpentéssel kiitta azt is.

De már ekkor felugrott a király a párnák közül és elkezdett kacagni:

— Ide az egész várost, ide mindeneket! Még a galamb-ducot is kivilágítsátok! Még enne valamit!

— Bizony fölséged, mondja pironkodva János, azt hittem, holmi keserű turócskával csak megembereli ezt a takaros ebédet.

— No, mondja a király, eddig voltam beteg, de aztán nem. Hol a csizmám?

Egy szóval, a király meggyógyult, az ország örömnünetet ült, János pediglen fő-asztalmesterré lett.

Egész szolgálata sem állott ki egyébből, mint hogy akkor és annyit egyék, amikor és amennyi jól esik neki.

És ha azt hiszitek, hogy evvel vége a sornak, nagyot csalódtok; mert most fordul csak a cifrája.

János hát eszik-eszik. Éjjel-nappal, ültében, álltában, fektében, jártában. Csak éppen aludt is közben.

Egy napon aztán jelenti a főszakács, hogy azt mondja:

— Vagy tessék fölségednek nagyobb konyhapénzt adatni, vagy kevesebb ven-

... NÉGY MARKOS LEGÉNY EGY SZÍN-ARANY ÜSTTEL.

dégséget, mert nem győzöm már a tála-
lást.

— Te boldogtalan! szólt a király. Hiszen
alig egy-két ember törli le a száját nálam.

— Egy-kettő? kiáltja a szakács. Hiszen
a cselédségem meg a többiekén kívül csak
nyolcvanra főzök nap mint nap, és ez még
csak hagyján; de mind a nyolcvan ötfélét
eszik s napjában kilencszer. Ha nem hiszi
fölséged, ehol a rovás.

— Thyü! mondta a király. Biztos, hogy
a János. Mit csináljak vele?

Azzal össze hivatja a tudósokat meg a
főpapokat, hogy mi és hogyan?

Végre is három-heti tanakodás után sem
tudtak semmi okosat kisütni. Mert egyik
tömlöcöt, másik akasztófát, harmadik mér-
gezést, szóval ki ezt, ki azt ajált, de egy
sem olyat, amit a király is szeretett
volna.

Szerencsére ott volt az udvari bolond,
aki elnevette magát és azt mondta:

— De nagy szamarak vagytok, komám!
Hát küldjétek a Kék királyhoz követségbe
azzal, hogy álló esztendeig egyebet se
tegyen, csak ott lesse a legyeket. Így aztán
majd kitartja a Kék király.

— De ha nem tartja ki? kérdezte az
egyik tanácsos.

— S ha vissza küldi? szólt a másik.

— Nos hát? kérdezte az udvari bolond.

— Hiszen abból háboru lenne, pattant
fel a harmadik tanácsos, mert hiszen ha
a követünket csuffá teszik, az már hábo-
ruság!

— Háboru? szólt a bolond. Hát aztán
mi lesz olcsóbb: a háboru-e, vagy a János
étvágya?

— De már ebben igazad van, szólt a
kinestárnok, mert a háboru éppen fele
annyiba kerül s még hozzá győzhetünk is.

— Jánost pedig nem győzzük, fejezte
be a király. Egy szó mint száz: holnap
indul a Kék királyhoz!

Ekként fordult, hogy János követképen
elkerült a Kék királyhoz. Azt pedig egy
hónap alatt koldussá ette s így, mikor a
két ország között kiütött a háboru, nem
is esoda, hogy a Sárga király győzött.

De nem is volt háládatlan, mert Jánosra
bizta a fele-királyságot.

Igy azután János is jóllakott néha nap-
ján, bátor a fele királyság lassan-lassan
dobra került is. De hát semmi sem tart
örökön s így hát a Kék-országbeliek is
csak azt várják, hogy mikor huzzák majd
meg a nagy harangot a János jó étvágya
fölött.

Ma is azt lesik, meg a temetése napját.

VIRÁGOT HOZTUNK IM . . .

(Képpel a címlapon.)

*Virágot hoztunk im
Kis pajtásunk néked:
Lilliomot, rózsát,
Illatosat, szépét.*

*Ráhintjük sírodra,
Diszül, ékességül,
Itt a nyár! Ne légy hát
Ajándéki nélkül.*

*Álmod tán szebb lesz így:
Hisz' míg köztünk jártál:
Tavasza, virágra
Oly nehezen vártál.*

*Hoztunk hát, kis pajtás,
Illatosat, szépét,
Mert mi, lásd, sohasem
Felejtünk el téged.*

*Szeretünk, kis pajtás,
Amint egykor, régen,
Mikor még hármásban
Futkostunk a réten.*

*Kijövünk sírodra
Múltával a télnek,
Kijövünk múltával
Havat seprő szélnek.*

*Kijövünk mihelyest
Virág nyíl a réten,
Hogy vele sírodat
Feldisziítsuk szépen.*

*Kis pajtás! Beh sokszor
Még siratunk téged,
S örökké, örökké
Szívünkben él képed . . .*

Roboz Andor.

Az első piros pünkösdi rózsa.

(Vége.)

kasztotta a rózsát s a madárka csőrébe tűzte.

— Fogjad, kedves dalnokom! Ne legyen szomorú a tavasz madárdal híján!

És a pünkösdi rózsának, piros rózsának kelyhe telistele lett csodásan ragyogó harmat-gyöngy szemekkel.

Boldogan indult utjára vissza a Fülemüle. Bucsuzóra édes dalt csattogott a jó testvérpárnak. A gyermekek tünődve néztek utána, míg csak egy kis pontocskának látszott a látó-határon. Végre az is eltűnt a tavaszi bárány-föllegekben.

A Fülemüle szárnyai nem annyira a nagy uttól — hisz' a végtelen tengereken is át bír ő szállani — de szíve nagy gondjától megernyedtek. A jó cimborá tehát többnyire pille-szárnyain vitte, s valamerre mentek, Zefir langy lehelletétől egyszerre elenyészett a hó, s a vidék mindenütt virítani kezdett.

Az öreg régiség-buvár, Vakondok ur, ott sütkérezett a napon a domb aljában. A hálás Fülemüle leszállott hozzá, a rózsaharmattal háromszor megnedvesítette világtalan szeméit, melyek a napba bámultak és... oh csoda!... a Vakondok egyszerre lehunyta szeméit a világosság előtt... látott, újra látott!

A magas hegy-óriások páncebját nem bírta Zefir sem egyszerre megolvasztani, mert oda-fenn még most is háborítlanul szitált-rostált Bóra anyó. De a rónákon, erdős völgyeken mindenütt Zefir lett az uralkodó, elüzve megsanyargatott játszótársaitól az ő gonosz hideg testvéreit.

Csakhamar az ezer-ágas bokorhoz érték a nehezen szerzett orvossággal.

MINT a nap első sugara kivillant a homok-tengerből, ez az új aggodalom már fölbresztette az aggódó férjcskét. Olyan fölséges zoltárt zengett az ég Urához, hogy a két gyermek föleszmélve, kitipegtek az udvarra. Kézen fogva oda settenkedtek az orgona-bokorhoz és kezeiket össze téve, együtt imádkoztak a tavasz dalnokával.

Zefir ott hallgatta mind-hármuk imádságát a rózsá-bokorban. S amint elhangzott az »Amen«, s a kis lány örvendezve szaladt oda, hogy az első rózsát leszakassza, (Lásd a képet a 423. lapon.) Szellő lágy hangon szólalt meg:

— Ki jót vet, jót is arat! Vendégeitek volt az éjjel. Messze vidékről jött dalnok, kinek nincs egyéb boldogsága, mint otthon maradt beteg kis párja. Bajának egyetlen orvossága ez az első rózsá-szál. Ajándékozátok meg vele! Mert ha magatoknak tartjátok, a tavasznak nem lesz Fülemüléje, dalos Csalogánya. Szíve fájdalmában meg-némult párja fölött a dalnok is meg-némul. És milyen szomorú a tavasz madárdal nélkül.

— Legyen az övé az első rózsá! kiáltott egy szívvél-lélekkal a két gyermek. Bizony szomorú volna a tavasz madárdal nélkül!

Ezt hallva, a Fülemüle boldog szívvél röppent a Marcsa vállára. A kis lány lesza-

Zefir
a hideg
virág-szi
Már
ban let
a kis l
hangja,
elébe t
szerre c
ben, m

A m
den l
magár
hangv
égben
madá
tették
is kör
vasz
világ
Pi
hajna
fehér
retél
amin
végig
szer
is r
E
szer
s a
Zef
nul
vira
nen
kor
vid
pá
róz
ha
ká
vi

Zefir kifakasztotta az ezer ágacskát, s a hideg zuzmára s hó helyett most fehér virág-szirmok hullottak a fészekbe.

Már a következő hajnal hasadtával jobban lett a piros-pünkösdi rózsza illatától a kis beteg. Másik hajnalon megjött a hangja, s harmad-nap, amint szerető párja elébe tartotta a büvös-bájós rózsát, egyszerre csattogni kezdett a Csalogány, szében, mint valaha:

Zengedezve körbe állunk,
Jőjj Tavasz, mi boldogságunk!
Üdvözöl a Fülemlé,
Bokor, virág, bogár, pille!
Oh Tavasz, te tündér-lány,
Dicsőit a Csalogány!

A nagy erdőségekből, minden fáról, minden bokorból feleltek a kar-dalososok a magán-énekesnő felséges dalára. Milyen hangverseny is lett ebből! A jó Atya az égben csöndet intett, s úgy hallgatta madárkái himnusát. Az angyalok össze tették kezeiket s maguk is kórust énekeltek a Tavasz dalnokaival. Az egész világ mosolygott.

Piros-Pünkösdi rózsás hajnalán egész falka hó-fehér felhő-bárányka kíséretében jött fel a nap, s amint pirosuló sugaraival végig cirógatta őket, egyszerre az ő bundácskájok is rózsza-piros lett.

Ekkor megzendült egyszerre a madarak éneke, s a tündérektől kísérvé, Zefirtől legyezgetve, bevonult a Tavasz, a mosolygó, virág-ruhás tündér-lány, s nem csak a meleg homokon, a hegyes völgyes vidékeken is nyiló pompával fogadták a pünkösdi rózsák, az ő fehér, piros, habkönnyü fodros ruhácskáikban.

Az egész világ egy nagy virágos kert lett. Anyi

volt a virág, hogy minden kis fű-szálaeska, minden kis bogárka virág-illatban fürdött, gyöngy-harmatot ivott.

A gyermekek vidim dalokat énekelve vonultak ki a szabadba, koszorút fontak a vállukra, hajjukba, s egész nap versenyeztek a madarakkal a Tavasz dicsőítésében, míg Zefir enyelegve legyezgette őket, s a kicsikék halvány orcáit is pirosra csókolta.

Milyen folséges is a tavasz a madarak dalával!

A gonosz Szél-familiát pedig egyetlen szavával hazaparancsolta az Ur a Fehérországba.

Csak a kedves Zefir maradt velök. Hamiskás kedvében most is buvócskát, fogócskát játszik virággal, bokorral. Még a zöld dolmányos poétát, a Leveli-békát is jól megringatja a szőlő-hajtás hegyében.

Azt hiszitek, el bírja fogni valaki? Dehogy is! Még a villám-gyorsan cikázó fehér-mellényes Fecske-papánál is ügye-

ÖRVENDEZVE SZALADT ODA. (Lásd a 422. lapon.)

sebb. Soha senki sem bírta még rabul ejteni.

Nini!... már meg a szobámban lebbenti meg a függönyt! Még a hajamat is fölborzolja! Meg akarom kapni a pillangó szárnyait... huss!... már ott enyeleg a nagy akácfa hegyében a Sárga-rigóval.

Hallga! Ott csattog az orgona-bokorban a Fülemlé. Ugy-e hogy szép?

Mama.

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

A pápaszemes kígyó. Valamennyi mérges kígyó között a legveszedelmesebb az ugynevezett pápa-szemes kígyó vagy másnéven: kobra. Pápaszemesnek a nyakán mutatkozó rajzról nevezik, mely rendkívül emlékeztet a pápa-szemre. Különösen Indiában gyakori, ahol *negunak* hívják. A bennszülöttek nagy tisztelettel viseltetnek iránta és minden veszedelmessége mellett is különféle táncokra és játékokra tanítják meg. Azokat, kik ezt a mesterséget értik, kígyó-büvölőknek nevezik. Sárga ruhában járnak és óriási turbánt viselnek. A kígyó-büvölést egy utazó így írja le: »Hajómon egy kígyó-büvölő is utazott. A hajó földzetének elején telepedett meg. Lába elé kosarat tett, amelynek födelét levette. Össze göngyöldött pápa-szemes kígyót vetünk észre az alján. A kígyó-büvölő néhány lépésnyire távozik és valami klarinetszerű hangszerezen egyhangu, szomorú nótát kezd fujni. A kígyó fölemelkedik kissé, majd nyújtózkodik és testét a magasba löki, de a kosarat nem hagyja el. Néhány pillanat múlva nyugtalannak látszik, mozdulatai mind élénkebbek, néhányszor a büvölő felé szökken, mint ha meg akarná harapni. A büvölő nem veszi le róla szemét. Saját-ságos merev tekintettel néz rá. Tíz-tizenkét perc múlva a kígyó nyugodtabbnak látszik, tekintete mozdulatlan, merev; olyan hatást tesz, mint ha meg volna ígézte. A büvölő felhasználja ezt a pillanatot. Lassan, anélkül hogy abba hagyna a játékot, közeledik a kígyóhoz és először orrát, majd nyelvét nyomja a kígyó fejére. De ez csak egy pillanatig tart. Mert a kígyó iszonyu dühvel veti magát a büvölőre, úgy, hogy ez csak nagyokat ugorva, jut olyan távolságra, hogy a kígyó el nem érheti.

Ha egy másod-perccel késik, halál fia.

A MEDVE.

 LÁH-CIGÁNYOK jöttek a városba és egy nagy barna medvét hoztak magukkal, láncra fűzötten.

A medve megérkezésére a gyerekek természetesen mind össze gyűltek és nagy csoportban követték az oláh-cigányokat. A gyerekek között ott volt Gyurka is, a város legpajkosabb Gyurkája. Gyurka, mint mindig, most is előre tolakodott, egészen a medve mellé. Kérkedett bátorságával, hogy ő nem fél a medvétől. Sőt kezével még a medve hátára is ütött. A medve lassan cammogott a porban a gazdája után, aki erősen tartotta a láncot, mely a medve orrához volt erősítve.

Mindig több és több gyerek gyűlt össze a medve körül. Gyurka most már alig fért a bőrben. Huzogatta a medve bundáját és dirmegett-dörmögött a medve háta megett.

Gyurkának pajtása, Laci azt mondta:

— Bezzeg, nem mernél így ugrálni, ha a medve nem volna megláncolva!

— Nem-é? felelt Gyurka. Még a hátára is felülök, ha akarok!

De erre már még se került a sor, mert a medve gazdája hátra-lépett és valami idegen nyelven rákiáltott a medvére.

A medve a kiáltásra egyszerre felállt a hátulsó két lábára.

Hej, mekkora volt! Nagyobb volt, mint egy ember. Megrázta szőrös bundáját és össze csattogtatta a fogát. Az első mozdulata az volt, hogy megfordult. Hátra nézett arra, aki egész uton piszkálta.

Gyurkának se kellett több. Uccu, vesd el magad!... elszaladt.

Mikor látta, hogy a medve nem fut utána, nagy lassan vissza somfordált.

— Ugy-e megijedtél? mond Laci.

— Nem én! felelt hetykén Gyurka. Csak elszaladtam vizet inni.

Az egyik oláh ekkor elő vette a dudáját és fujni kezdte a szerszámat.

A duda-hangra a medve dörmögni kezdett és nagy bolond fejét jobbra-balra forgatta.

GYURKA OTT VOLT A MEDVE LÁBAI KÖZÖTT.

A duda-szó mind-élénkebb lett és a medve egyszerre emelgetni kezdte a lábát.
— Nini táncol! ujongott Gyurka, aki még soha sem látott ilyet.

A medve csakugyan táncolt. Nagy nehéz testét oly fürgén illegette ide-oda, mint holmi táncos legény.

A gyerekek kacagva ugráltak a medve körül. Gyurka kerített valahonnan egy pálcát és avval szurkálta a medvét.

A medve mérgesen dörmögött, de a táncot nem hagyta abba. Hiszen ez volt az ő kenyér-keresete. Táncával kereste meg nem csak a maga, de a gazdái kenyerét is, akik medvebocs-korában a rengetegben elfogták és táncolni tanították.

A duda elhallgatott. A medve gazdái fogták rongyos kalapjukat és kéregetni kezdtek a körül állóktól.

A medve fáradtan ereszkedett négy lábra.

Gyurka hátulról döfködté a bottal.

— Táncolj még, medve koma!

De a medve már nem táncolt. Hanem megunva a Gyurka pajkosságát, egyszerre talpra ugrott és két első lábával Gyurka felé kapott.

Csak egy velőrázó sikoltást lehetett hallani. Gyurka ott volt a medve lábai között, amely dörmögve szoritotta magához.

A gyerekek rémülten futottak szét.

— Gyurkát megeszi a medve! kiabáltak.

A medve gazdái oda siettek és kivették Gyurkát a medve lábai közül.

Akkorára már sok nép gyült össze.

Az öreg doktor bácsi is éppen arra járt. Mindjárt oda sietett és megvizsgálta a halál-sápadt Gyurkát:

— Nem történt semmi baja! mondta. Csak megijedt!...

Aztán egy nagy barackot nyomott a Gyurka fejére.

— Ugy köll neked, te rossz fiu! Mért bántod az állatot, amely neked semmit sem vétett?

A medvét tovább vitték gazdái, Gyurka pedig szégyenkezve sompolygott haza.

Ezen túl, ha kérkedett bátorságával, a fiúk azt kiáltották neki:

— Gyurka, jön a medve!

Gyurka erre mindjárt elhallgatott.

Krudy Gyula.

INNEN-ONNAN.

Liao-Toun-Csen és Liao-Sien-Ne-csen. a 12 éves iker-testvérpár. Nem rég bejárta a világot az a hír, hogy Párisban él egy leány-ikertestvér-pár, amely közül az egyik tüdőbeteg lett, és nehogy a másik is elkapja tőle a bajt, szét kellett őket választani. Az életveszélyes műtét sikerült és *Rádikát*, a beteget, elválasztották az ép *Dódikától*. Igaz, hogy az előbbi nem maradt ugyan életben, de a kis *Dódika* ma is él, noha a legújabb hírek szerint szegényke szintén halálán van. — *Koreából* jött most a hire egy ott élő fiu-iker-testvérpárnak. Nevök *Liao-Toun-csen* és *Liao-Sien-Ne-csen*. 12 éves testvérpár ez, melynek arc képeit íme bemutatom nektek. Mindketten épek, erősek és egészségesek. Csak az egyik valamivel alacsonyabb termetű. Egyik jobbkezes, a másik balog. Négy lábuk és csak két karjuk, két fülök van. Ez azonban éppen nem gátolja őket a futásban, játékban. Sőt képesek egymást — jóllehet a fejük is össze van nőve — megcsókolni. Mozdulataik teljesen összhangzóak, mert

LIAO-TOUN-CSEN ÉS LIAO-SIEN-NE-CSEN.

hajszálynaira egy és ugyanazon akarat-ézés működik bennük. Néha-néha ellenkeznek egymással, de ezeket az ellentéteket hamarosan elsimitják, mert nagyon szeretik egymást. Most, 12 éves korukban tanulják az iskolai tudni-valókat és az angol nyelvet. Nem sokára külföldi körutra viszik őket, hogy megcsodálhassa a világ.

TRIPP KÁROLY.

Ez alkalommal bemutatom *Tripp* Károly karok nélkül született férfi arc képét is, aki, mint a képen láthatjátok, a lábával fésülködik. Ez a csoda-ember egy világhírű cirkuszban, a Barnum és Bayley cirkuszában — amely harmadéve itt volt Budapesten is — látható. Ez az ember csodálatos láb-ügyességre tett szert, s éppen nem érzi a karok hiányát. Beszélgetés közben — természetesen ülő helyzetben — ügyesen és gyorsan hadonász. Öltözködik, törülközik, eszik, ír, olvas, sőt fotografál is; szóval: épp úgy, mint ahogy a vakoknál jobban kifejlődik a halló-érezék (ezt a vak zenészeknél tapasztalhatjuk) ugy fejlődött ki *Tripp* Károlynál a kéz-ügyesség helyett a *láb-ügyesség*.

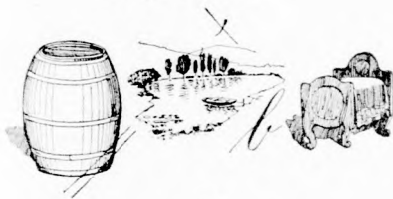
Ugy az összenőtt ikreket, mint a kar nélküli csoda-embert nagy érdeklődéssel szemléli a közönség, különösen az orvosok, akik a tudomány érdekében tanulmányozzák őket.

Géza bácsi.

FEJTŐRŐ.

Kép-rejtvény.

Számtani feladat.

6	9	5	6
9	12	12	9
5	12	12	5
6	9	9	6

Ezek a számok úgy helyezendők el, hogy balról jobbra, vagy jobbról balra és fölülről lefelé vagy alulról fölfelé össze adva, 32-öt adjanak.

Földrajzi kérdés.

n, r, d, a, sz, d, a, o, a.

Ezek a betűk úgy rakandók össze, hogy belőlük két város neve derüljön ki. Az első város utolsó szó-tagja és a második város első szó-tagja össze olvasva egy harmadik város nevét adja.

Tréfás nyelvtan.

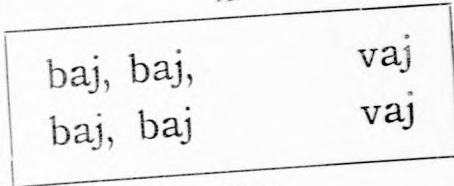
Ha leírod mással-hangzó, ha megfordítod magán-hangzó.

Betű-rejtvények.

I.

II.

Rejtett nevek.

1.

Gyula czimbalmoz. — Irma rikolt. — Gyuri zavar engem. — A pap áld. — Nem ma megyünk el a városba? — Pali ír. én olvasok.

2.

Olcsó — Jó — Éber — Fialal — Magas — Ezen szavak ellenkezőjét kikeresve, s kezdőbetűit egymás alá rakva: Magyarország-nak egyik folyója tün elő.

A megfejtők között, a kihuzott nevek sor-rendjében: 3 korona-, 5 korona- és 8 korona-áru könyvet sorsolunk ki jutalom-díjúl.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXIV. köt. 22-ik számában közölt rejtvények megfejtése a következő:

Tréfás földrajz: Szabadka, Duna, Tisza, Maros.

Koczkarejtvény:

I	R	É	N
R	I	G	Ó
E	G	E	T
N	Ó	T	A

Kép-rejtvény: Három árva sír magába.

Rejtett nevek: Pál, Berta, Ida, Mari, Kati, Edit, Imre.

Oszlop-rejtvény: Fogaras.

Négyszög-rejtvény: Mária Terézia.

Történeti rejtvény: Beresényi Miklós.

Megfejtők: Hoffer Sándor, Weil Iluska, Gervay Lilike, Markovics Sárka, Englman Frida, Haidekker Lajoska, Ungár Erzsike és Sándor, Meller Mici, Lizi, Tercsi, Manó, Anti, Czukrasz, Zoltán és Gyuszika, Lengyel Vilma, Lax Henrik, Fürst Sárka, Erényi Erzsike, Weiser Arthur, Kremsier Irma, Géza és Gyula, Wagner Elzi és Jenő, Szemző István, Schulek Gyuri, Haitsch Emmy és Ella, Erdődy Leona, László, István és Béla, Ország Sándor, Könyöki Matild és Józsi,

Görgey Elly, Ida és Lilli, Heftý Paula, Schieszler Viktor, Nagy Etelka és Tibor, Kusztovszky Agoston, Mérey Dalma, Csatáry Margitka és Emmuska, Daróczy R., Kuthy Béla, Hanvai Ilonka, Blau testvérek, Borhy Margit, Deutsch Ilus, Surányi Karolin, Stössel Manó, Fráter Iván, Nemes István, Darvas Lili, Könyöki Izolda, Ilona és József, Nowody Antal, Paulik Irike, Rakovszky Menyhért, Thyll Laci, g. Hunyady Ferenc, Herzfeld Jolán, Tónika és Guszti, Rosenfeld Vilma, Beke Berti, Gyula és Zoltán, Szász Józsi, Fránkl Alice, Milutinovits Corinna és Janka, Jurenák Gizi, Fischer Ilonka, Pichler István, Wittmann Erzs, Neuhauser Rózsai és Imre, Pruzsinszky Gábor, Strasser Pál, Rothmiller Miklós, Hölczel Tibor, Gaál Géza, Csics Rózsika és Ancika, Frank Olga, Sinkovits Mariska és Tivi, Bibel Lászka, Thaly Florence, Jantsits Bandi, Zorkóczy Sárika, Matskási Magda, Irsai István, Steiner János Jenő, Trugberger Józsi és Viktor.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént: 3 korona áru könyvet nyert *Gál Géza, Brád*; — 5 korona áru könyvet *Kusztovszky Agoston, Alsó-Mecenzéf*; — és 8 korona áru könyvet *Wagner Elzi és Jenő, Trencsén-Baan*, kiknek az illető könyveket a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXIV. köt. 21-ik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Hoffler Sándor, Weil Iluska, Schieszler Viktor, Dukesz Barna, Maris János, Kőrösi Margitka, Fischer Péter és Pál, Sommer Józsi, Fellegi Vilmos, Reiszfeld Lina.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Benkő Dani. Olyan dolgokat, melyekre nézve minden Lexikon ad felvilágosítást, (ilyen magyar nyelven a kisebb, ám azért kimerítő Athenaeum és a bő terjedelmű Pallasé) ne tőlem tudakolj. Ilyen kérdéseidre: ki építette a strassburgi, kölni, milánói és bécsi székes-egyházakat, ott leled meg a választ. A könyv-nyomatás feltalálójának nevét egy t-vel írják, így: Gutenberg és nem Guttenberg. — **Thaly Florence.** Örömmel veszek részt szép sikeredben. Használd is ki teljesen a boldog vakációid s több időt tölts el a szabadban mint a könyveid között. Ami azt jelenti, hogy jusson valami ezeknek is. — **Deutsch Ilona.** Már kicsoda kérdés az, hogy megnyerheted-e még ebben a fél-évben a jutalom-ajándékot? Honnam tudjam én azt, mikor ebben a sors határoz. — **Daróczy R.** Én a Rezső nevet szándékosan és elvből nem közlöm, mert a Rezső név nem név, hanem a »Rudolf«-névből szótt csinálmanya egy minden magyar nyelvérzékűből kivetkőzött újságírónak. Története pedig ez: midőn az oly gyászosan elhalt királyfi először avatott fel itt Budapesten egy jótékony intézetet (melyik volt, már nem emlékezem): a vendég-könyvet elejébe tették, megkérvén őt nevének bejegyzésére. Ekkor az őt kísérő újságíróhoz fordulva, kérdi tőle: mi is a német Rudolfnak a magyarja? Az újságíró, akiben nagyobb volt a szolgálat-készség, mint a magyar tudás, hirtelen azt válaszolja: »Fenség, Rudolf magyarul Rezső.« Gondolta magában az a hirtelen hirmondó, hogy hiszen: ha van *Dezső*, mért ne lehetne *Rezső* is? Ennek a Rezsőnek pedig semmi gyöke-lelke a magyar kereszt-nevekben. Épp így alkothatta volna *József*-ből a *Jezsőt*, *Adolf*-ból az *Azsót* és így tovább

végig a kalendáriámon. Az ilyen eljárás pedig nem egyéb vakmerő hamisításnál, mert a magyar nem ismer *Rezsőt*. Van igenis *Rész*, amely név azonban az *Erasmus* magyarja. *Rudolf*-nak a magyarja pedig *Radó*, mint ezt számos honi család is bizonyítja, mely épp úgy vállalta család-névnek a *Radó* kereszt-nevet, mint vannak *Gábor*, *Ferenc*, *Jakab*, *Péter*, stb. P. o. *Gábor* István a magyar szabadság-harc hősi tüzérnagya volt. *Ferenc* József az unitáriusok jeles püspöke. *Jakab* néven két ismert írónk is van: a tudós *Elek*, és *Ödön* a költő. *Péter* Dénes szintén egyik régebbi józsi humoristánk, és így tovább; ki nem fogynék a példákban. Ez a név-dolog ugy igaz, amint én mondom. Nekem pedig *tanítói* kötelességem volt téged fölvilágosítani. A többi rajtad áll. — **Csatáry testv.** A képrejtvények jók, csak hogy már rég jelentek meg a *Kis Lapban*. — **Schulek Gyuri.** Amit te kívánsz, nem tartozik a lehetetlenségek közé. Egy csütörtök este 6—7 erről meg is győződhetsz. — **Lengyel Vilma.** Ugyan-az a posta, amely meghozza nekem a te leveleidet, hozzám származtat bár mely egyéb küldeményt is. — **Ungár testv.** Csaknem mindnyáját besorozhattam. Ügyesek vagytok. — **Englmann Frida.** Hát nem volna az oktalán térpazarlás, a megfejtők neve mellé kitenni még a lakó-helyét is? Minek? A megfejtő ugyanis tudja, maga hol lakik. A többinek tudni meg fölösleges. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST

ohajt folytatni *Vidovich* Andrea (Debrecen, Kossuth-utca 67) *Szabó* Anikóval s kéri ennek szabott címét.

GYÁSZ.

Rég nem kondult meg a *Kis Lap* gyász-harangja. Igazában harang-virág kondításával köllene elsiratnunk azt az élete legtavaszán elköltözött gyermeket, aki, míg élt, szüleinek, testvéreinek, nagyanyjának, dédanyjának öröme volt, most pedig, hogy átszenvederült, keserve.

Révay Mariska,

a *Kis Lapban* olvasó-társatok, hosszas szenvedés után 6 évvel halt meg Budapesten, június hó 4-én.

Osztoszkodjunk a mélyen sujtott szívek fájalmában és imádkozunk a kis halott lelke üdvösségeért. *F. b.*

JÓ SZIV.

Az »Ingyen tej« intézménynek: *Fried* Jolán gyűjtése a budapest-dohány-utcai polg. leányiskola D.-osztályának növendékei között: 8 K. 60 f. — *Szemző* István 1 K. — *Gerber* Erzs, Klári és Mancsi (a szünidei gyermek-telep részére) 10 K. Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon! *F. b.*

Társ-szerkesztő **ROBOZ ANDOR.**

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapesten.

1903. június